

Medlem maa ikke have hørt, hvad jeg ſagde, thi jeg henholdt mig til, hvad der ſtaar i Udvalgets eget Forſlag til § 10. Jeg har aldeles ikke tænkt mig, at de Herrer kunne have havt andre Henſigter, end der ſtaar, men der ſtaar udtryffeligt, at Rigsdagen ikke ſkal kunne tage Beſlutning om Overſkudet af de Indtægter, ſom ere beregnede, ſatte i Sammenligning med de Udgifter, der ſkulde gaa fra til andre Diemed end dem, der ligge i denne Lov. Jeg vil tillade mig at ſpørge det ærede Medlem, om han ikke ſkulde kunne indrømme mig, at jeg har affattet Forſlaget rigtigt, og om Andet har jeg ikke talt. Jeg har ikke tilladt mig at tale om de Herrerſ Henſigter med at ſtille Forſlaget, men jeg antager, at deres Henſigt har været at ſaa Forſlaget vedtaget, og det er dog en naturlig og ærlig Sag at antage dette. Det er den ene Henſigt, jeg underlægger dem, men jeg ſiger kun, at, hvis de naa deres Henſigt, er det min Overbeviſning, at de derved hjælpe til, at Rigsdagen og navnlig Folkethinget faar en ugunſtigere Stilling ligeoverfor diſſe Midler, end Rigsdagen vilde kunne have, hvis man var gaaet ind paa det Forſlag, ſom tidligere har foreligget, og ſom er blevet vedtaget her i Thinget. — Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Klein) omtalte, at man vilde komme til at fortryde det, om man ikke fik denne Sag færdt i denne Seſſion, og han henvendte ſig derved ikke til den Side, hvor til han ſelv hører, hvor man ſaa gjerne vil have Loven vedtagen, og hvor man naturligviſ idetmindſte vilde være kjed over, at den ikke vedtoges, men han henvendte ſig til dem, der ere af den modsatte Mening. Jeg lyttede efter for at høre, om han kunde angive, af hvad Grund vi ſkulde blive fortrydelige over, at Loven ikke blev vedtagen, men han ſagde Intet derom. Jeg vilde for min Part være glad, hvis denne Lov ikke blev vedtagen. — Naar det nævnte ærede Medlem forøvrigt omtalte, at 100 Rd. paa hvert Kald dog var en Bagatel, og at det ikke var værd at lade Loven falde for den Sags Skyld, ſkal jeg dertil ſvare, at 100 Rd. for 1000 Embeder dog udgjør 100,000 Rd. aarlig, og det er en ikke ſaa ganſke lille Sum; den er for min

Betragtning nok værd at lægge Mærke til. (Th. Nielsen: Den bliver meget ſtorre!). Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds reducerede den til 100 Rd., og nu gaar jeg blot ind paa hans Foreſtilling; derfor ſiger jeg, at 100,000 Rd. aarlig ogſaa er Penge, der ere værd at spare. — Naar det, jeg tror fra flere Sider, er gjort gjældende, at det var en Miſforſtaeſe, naar man troede, at Raadigheden over diſſe Midler ikke ganſke laa i den bevilgende Myndigheds Haand, idet man havde ſagt, at de ſkulde gaa ind i Statskaſſen, da er jeg af den modsatte Mening. Jeg vil blot ſpørge om, hvorfor man ikke vil tillade, at Indtægterne opføres paa Indtægtsſiden? Have vi ikke under en tidligere Forhandling hørt den høitæredede Finanzminiſter gjøre opmærksom paa, at han modsatte ſig, at diſſe Indtægter blev opførte paa Indtægtsſiden, fordi han antog, at de, naar de ſtode der, vare at betragte ſom rene Statsindtægter, men at han ikke kunde tage imod dem ſaaledes, naar de ikke blev oppebaarne af regnskabspligtige Regnskabsbetjente. Han kunde ikke gaa ind paa, at diſſe Indtægter, ſaaledes ſom det i ſin Tid var foreſlaaet, blev opførte under § 10 i Finanzloven, fordi Statskaſſen ikke maatte tage imod den Slags Indtægter, og fordi de ikke kunde komme ind paa Statsregnskabet, naar de ikke vare komne ind paa den regnskabsmæssige Maade, der iøvrigt fordres iagttagen med Henſyn til Statsindtægter. Derſom Regjeringen ikke havde Noget imod, at man opſtillede diſſe Indtægter under § 10 eller under en ny Paragraf paa Indtægtsſiden ſom almindelige Statsindtægter, medens man paa den anden Side ſatte Udgifterne under § 21 paa Kontoen: „Kirkelige Diemed“, ſkulde jeg ikke have det Allermindſte imod denne Sagens Ordning, men det er netop den Modſtand, ſom fra Regjeringens Side er gjort i denne Henſeende, der viſer mig, at jeg har Ret i min Betragtningſmaade, at man gaar ud fra, at Statskaſſen ikke ligefrem kommer til at have denne Indtægt, hvorimod den kun faar den paa den Betingeſe, at den ſkal give den ud til diſſe beſtemte Diemed. Der er ikke her den fri Raadighed for Bevillingsmyndigheden